

l'Universitari

Ja he arribat a casa: la quotidianitat de la violència masclista Olympia Arango

(Des)encís europeu
Cèlia Estruch

L'extradició de Puigdemont, a debat

Sergi Tura vs. Julieta Rueff

Entrevista a Jacinto Bernardo

El mític cambrer de Ciutadella

James Bond: l'ocàs de l'home-màquina

Arnau Martín

(Des)encís europeu

CÈLIA ESTRUCH Alumni Filosofia, Política i Economia

La Unió Europea: aquell ens intangible plasmat en institucions, lideratges i fons de recuperació als mitjans. Per a molts, un projecte allunyat i elitista. Per a d'altres, una gran oportunitat de desenvolupament econòmic més enllà de les fronteres nacionals.

Amb la voluntat d'unificar ambdues inclinacions, l'any 1992, en la ratificació del Tractat de Maastricht, la UE va manifestar la pretensió de construir un fort sentiment d'identitat comuna per a tots els països membres. El raonament rere aquest fet semblava clar: segons diversos acadèmics, com Striessnig i Lutz, la identificació de la ciutadania amb un sistema polític és una condició necessària per a l'estabilitat i la legitimitat d'aquest.

“La Unió Europea: [...] Per molts, un projecte allunyat i elitista.”

Els propòsits dels anys 90, no gensmenys, podrien haver caigut en l'oblit si no fos perquè esdeveniments recents com el Brexit i l'auge de l'extrema dreta arreu del continent han empès de nou, com a mecanisme de resposta, la identitat europea a l'agenda política. Per això, degut a la determinació dels líders europeus de mantenir l'estatu quo, i amb la mirada posada en les properes dècades, les generacions més joves han esdevingut el punt de mira. La consolidació del projecte europeu depèn, en gran mesura, de l'aposta de les properes “fornades” per a continuar el procés d'integració supranacional. En el cas contrari, si l'euroescepticisme augmenta significativament, la caiguda de la Unió Europea sembla inevitable.

Caldria, però, aclarir què vol dir *identitat europea*. Segons la literatura, és una identitat política-cultural, inclusiva de les subidentitats nacionals i regionals i vinculada amb el manteniment del multiculturalisme. En els fonaments de la construcció d'un sentiment de pertinença, però, s'acostuma a trobar un conjunt de valors i arrels històrico-polítiques comunes, un punt de partida que en aquest cas s'hauria de posar en quarantena. La UE és un projecte relativament recent, inicialment econòmic, i que no comprèn tot el territori del continent que porta per nom. Per això, segons Bruter, l'europèisme segueix una lògica “top-down”, és a dir, ha estat promogut pels líders polítics de la UE a través de l'exposició contínua a símbols i la institucionalització del sistema de governança, amb l'objectiu d'estimular aquest sentiment de cooperació entre la ciutadania.

Per a trobar una sortida a aquest atzucac, doncs, una opció plausible seria acceptar la visió instrumentalista, que exposa que qualsevol sentiment d'identitat es recolza en un càlcul d'interès personal. A la UE, jugarien a favor de la pertinença, per exemple, l'oportunitat de participar en un Erasmus o gaudir del lliure moviment en l'espai Schengen – la meua recerca presentada al mes de juny confirma que els joves que s'han beneficiat d'ambdues conjuntures es senten més proeuropeus.

“Quan s'enfronta al culturalisme nacionalista, la població se sent menys apel·lada per la comunitat europea.”

Però, sortiria realment el càlcul amb nombres verds si a l'altra banda es ponderen els sentiments que emergeixen de la creixent vulnerabilitat dels joves, la incertesa i les crisis viscudes?

La instrumentalitat de les actituds proeuropees, segons Delgado-Moreira, resulta en una identitat feble que s'acosta al concepte liberal de ciutadania. Quan s'enfronta al culturalisme nacionalista, la població se sent menys apel·lada per la comunitat europea, tot i que fer generalitzacions per a tots els joves és complicat, ja que el context nacional i/o regional pren rellevància quan es demana pel: "i tu, et sents europeu?".

En tot cas, la qüestió segueix oberta, i la UE no deixa de ballar a la corda fluixa. Si en voleu saber més, podeu llegir la meva recerca sencera publicada recentment per l'EUSTT, el think tank dels estudiants de l'aliança d'universitats Eutopia: <https://www.eustt.org/2021/10/04/do-you-consider-yourself-european/>

TU TAMBÉ TENS COSES A DIR?

Fes sentir **la teva veu**.
Escriu a la revista.

luniversitari.cat/escriu

Ja he arribat a casa: la quotidianitat de la violència masclista

 OLYMPIA ARANGO 4t d'Economia

Surto de la universitat amb els meus amics. Són les 8 de la tarda, ens hem passat la tarda a la biblioteca. Un d'ells proposa que ens quedem a una terrassa; podríem fer unes cerveses i, si al final ens animem, sopar junts. Tots acceptem: és dijous i ens ve de gust descansar una mica.

"La nostra gran por no és que ens robi un desconegut pel carrer."

Xerrem de tot: el Pau ens explica per què ho ha deixat amb la seva parella, la Laia ens ensenya la nova novel·la que està llegint i la Júlia explica quin és el pròxim acte de l'associació en la qual està involucrada. El bar tanca i decidim marxar cap a casa; la Júlia i la Laia viuen a Marina i se'n van juntes, i el Pau agafa amb mi el metro fins a Plaça Catalunya: ("quina sort, no he de fer el trajecte sola", penso). A Plaça Catalunya ens acomiadem. Dos minuts després ja estic a la meua línia. Són només quatre parades, em dic. És tard, dins del vagó hi ha molt poca gent. Noto la mirada d'un home que crec que ens estava seguint prèviament. L'ignore. En aquests casos, diuen que el millor és evitar el contacte visual, i això faig. L'individu em comença a parlar; no sé ben bé què està dient-me, però puc intuir que són frases i opinions sobre el meu aspecte que no vull escoltar. Apujo la música; queden dues parades. L'home s'apropa; ara està assegut davant meu, encara és més difícil evitar la mirada. El que era una situació incòmoda ja s'ha convertit en una de molt violenta. M'aixeco quan el metro s'atura a la meua estació, em dispo a obrir la porta, noto la seva presència darrere:

efectivament, m'està seguint. Baixo i no veig a ningú més. Aturo la música, camino ràpidament. L'home continua parlant-me. Noto la meua respiració accelerada; em costa agafar aire, no hi ha ningú de seguretat a l'estació, no sé què fer. Pujant per les escales em trobo a una noia que baixa de l'altra andana, l'agafó del braç molt fort i s'espanta. Li demano que faci com que em coneix, i amb la veu mig trencada li explico que ell m'està seguint. Ella m'agafa del braç.

Cada vegada que anem soles pel carrer, o agafem el transport públic o decidim no anar acompanyades estem pendents de què passarà. La nostra gran por no és que ens robi un desconegut pel carrer. Existeixen estudis que afirmen que més de la meitat de les dones a Catalunya i a Barcelona han patit assetjament al carrer. Si no voleu anar a les estadístiques, pregunteu a les vostres amigues. Aquest article de la Berta Gómez Santo Tomás evidencia molt bé què va implicar per a les dones sortir de casa després de la pandèmia: mirades lascives, comentaris, persecucions i agressions. Tot això també és violència i aquest 25N, dia en contra de la violència masclista, cal plantar-hi cara, visibilitzar-ho i lluitar perquè s'acabi, com la resta de dies de l'any. La nostra llibertat està limitada pel comportament de l'altre, pel fet que un individu es cregui amb el dret d'utilitzar la intimidació i la violència contra nosaltres pel fet de ser dones i anar soles. És cansat viure amb por, és cansat haver de canviar de vorera i encara ho és més haver d'enviar sempre un missatge de "ja he arribat".

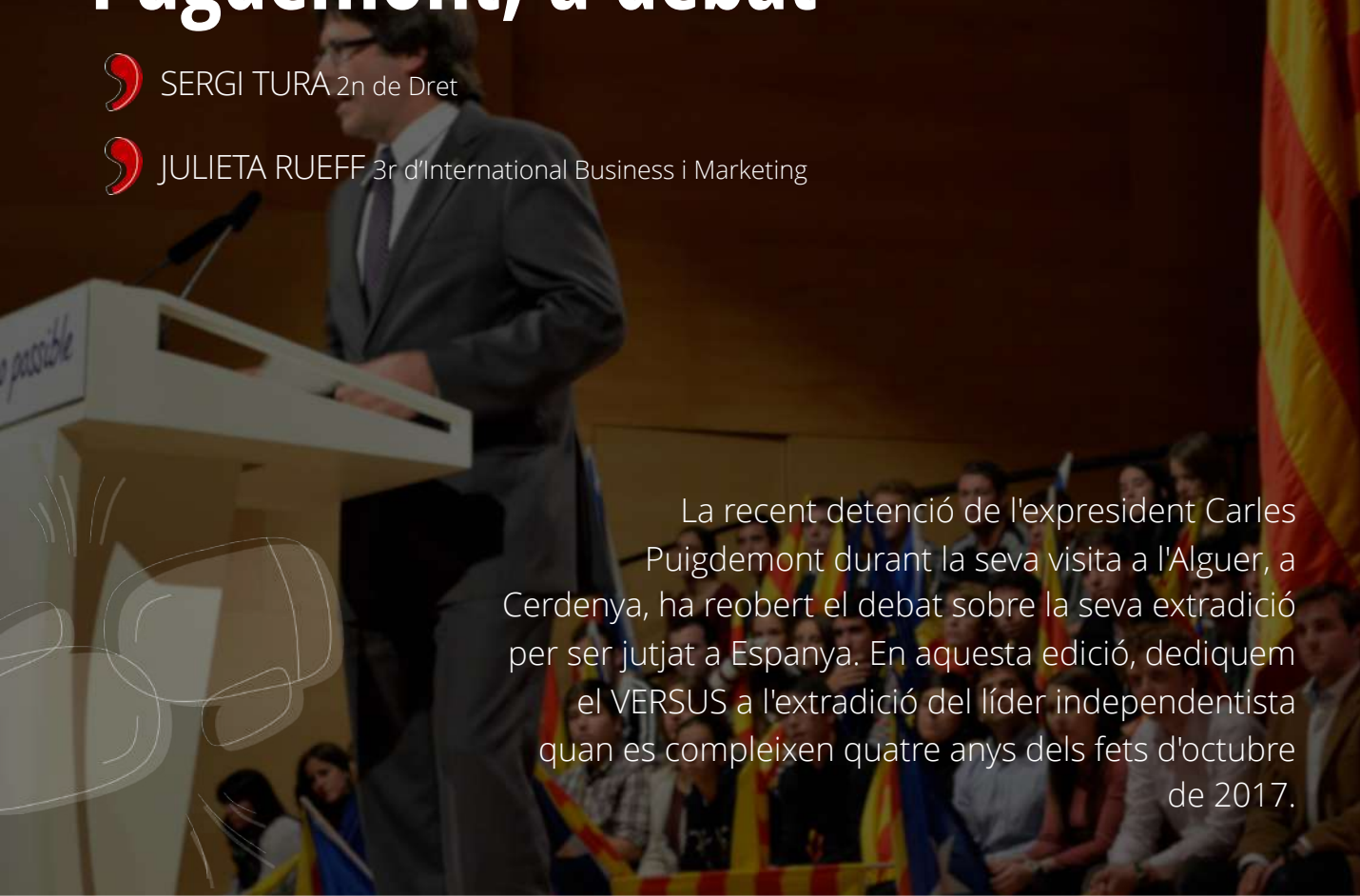
L'extradició de Puigdemont, a debat

SERGI TURA 2n de Dret

JULIETA RUEFF 3r d'International Business i Marketing

La recent detenció de l'expresident Carles Puigdemont durant la seva visita a l'Alguer, a Cerdanya, ha reobert el debat sobre la seva extradició per ser jutjat a Espanya. En aquesta edició, dediquem el VERSUS a l'extradició del líder independentista quan es compleixen quatre anys dels fets d'octubre de 2017.

A FAVOR DE L'EXTRADICIÓ DE PUIGDEMONT.

SERGI TURA TUDELA Fa poques setmanes l'opinió pública catalana va convertir-se en espectadora del seu propi espectacle. De fet, hauríem de replantejar-nos si algun dia ha deixat de ser-ho. La política, sovint, tendeix a convertir la realitat evident en una d'aparent, inutilitzant el públic elector.

Carles Puigdemont va marxar de Catalunya després de celebrar un referèndum il·legal i proclamar la independència. A partir de llavors, l'Estat, en la seva obligació de perseguir la comissió de delictes, va iniciar un procediment jurídic que, tot i haver arribat a tot arreu, no ha arribat enlloc. Així doncs, fa poques setmanes tots els mitjans es van fer ressò de la detenció de l'expresident català a Itàlia.

Una detenció que, després de les formalitats judicials, va concloure amb la llibertat de Puigdemont. En resum, entre la detenció i la suspensió de l'ordre de detenció, els catalans van observar novament com es manipulava el prestigi de les seves institucions.

Efectivament, les nombroses detencions de Puigdemont arreu d'Europa no aporten més visibilitat a un moviment independentista que, refugiat en la perpetuació del victimisme, decau cada dia més. De fet, la imatge que es transmet és la d'un expresident que en comptes de seguir treballant es dedica a viatjar a la mateixa vegada que eludeix les seves responsabilitats jurídiques. És precisament aquí on es perd la credibilitat, indispensable per a qualsevol persona que opti per dedicar-se a la política.

És totalment incoherent que es vengui una innocència i s'abanderi una democràcia mentre es fuig de la Justícia. També és totalment immoral fer abús de paraules tan dures i tan nocives per a la nostra història com ara "exili" o "represaliat" en referència al dinovè país més democràtic del món, per sobre de Bèlgica, Itàlia o França, entre d'altres.

"[...] la imatge que es transmet és la d'un expresident que [...] eludeix les seves responsabilitats jurídiques."

En qualsevol cas, aquest debat va més enllà dels valors i la moral. És aquí on el dret internacional juga un paper sorprenentment poc rellevant. El que hauria de ser una senzilla extradició s'ha convertit en un malson per a molts ordenaments jurídics, que no entenen la complexitat de l'organització territorial de l'Estat ni tenen els fonaments jurídics equivalents. Això no demostra ni molt menys una derrota per a l'Estat. Tot al contrari, evidencia la necessitat de crear una jurisprudència comuna, que freni *de facto* tota burocràcia que impedeixi la fluïdesa en les relacions entre països europeus, sempre respectant el principi de no intervenció en la sobirania d'altres estats; principi que li sembla importar ben poc a gran part de la política catalana.

En definitiva, Puigdemont hauria de deixar de fer espectacle amb la política per tal que la democràcia i la llei puguin aplicar-se en base als principis de llibertat, igualtat i justícia. Només així podrem fer de la política una ciència menys tòxica i més efectiva. No solucionarem tots els problemes que orbiten sobre una política autonòmica tan complicada com la catalana, però almenys deixarem la ridiculització de la mateixa al marge.

EN CONTRA DE L'EXTRADICIÓ DE PUIGDEMONT.

JULIETA RUEFF/ A la política, i sobretot en l'actualitat catalana, no tot és tan simple com sembla. Per suposat, el dret i obligació de qualsevol criminal que hagi comès un delictes menor és el de ser jutjat al seu país. És clar: quan les acusacions s'elevan a atemptat contra l'Estat, incloent rebel·lió i malversació, la situació canvia. Malgrat això, la situació és més complexa que qualsevol altra que s'hagi vist al país en dècades. Carles Puigdemont, ex-President de la Generalitat, està sent jutjat com si fos espanyol. Si fos possible assegurar un procediment neutral, l'extradició seria sens dubte el camí més coherent. Però, com assegurar aquesta neutralitat quan el judici es durà a terme a Espanya, on fins i tot la monarquia ja s'ha posicionat?

És veritat que Carles Puigdemont va néixer a Espanya, hi va estudiar i s'hi va establir com a líder polític. Se l'està castigant, però, per preguntar al seu propi poble si, com ell mateix, se senten catalans. Ara, fins a quin punt és just i democràtic negar-li la seva identitat catalana? La caiguda de Puigdemont és, per molts àvids seguidors de la política europea, la caiguda mateixa de les llibertats personals. Com és possible permetre jutjar a algú que no pertany, centrant-se en ideologia i pilars, a un territori establert? Com es pot realitzar una decisió justa, completament sense prejudicis o segons interessos, si el judici es realitza a Espanya?

"No ens enganyem: això no és pas un procediment legal. És un càstig i un avís a tots aquells que es van atrevir a donar la seva opinió a les bústies. És una penitència per a tots aquells que saben que el seu dret és escollir a on pertanyen."

És clar, els líders unionistes pressionaran fins aconseguir que el pes de la justícia caigui a les espatlles del símbol català. No ens enganyem: això no és pas un procediment legal. És un càstig i un avís a tots aquells que es van atrevir a donar la seva opinió a les bústies. És una penitència per a tots aquells que saben que el seu dret és escollir a on pertanyen. Carles Puigdemont no podrà ser mai jutjat a Espanya: es tracta d'un entorn hostil, on la seva mera presència és un recordatori que el poble català anhela llibertat des de generacions familiars que ja no hi són per lluitar-la. És necessària la immunitat per a aquesta víctima del sistema, aquesta figura de poder que va ser ressequida i reduïda a un criminal ordinari per persones que opinen diferent. No ens podem permetre exterminar el pensament si creiem en la democràcia.

Jutgem a Carles Puigdemont, perquè és el seu dret i la seva obligació. Però fem-ho a un territori imparcial. Vulnear els drets de l'ex-President és vulnear els de tots els ciutadans europeus. Perquè tots mereixem que se'ns escolti, fins i tot si la nostra opinió és controvertida. No queda més que agrair el recolzament del tribunal de la UE, i permetre que es torni a instaurar la immunitat a un dels polítics més ètics i valents de la Generalitat.

TU TAMBÉ TENS COSES A DIR?

**Fes sentir la teva veu.
Escriu a la revista.**

luniversitari.cat/escriu

James Bond: l'ocàs de l'home- màquina

 ARNAU MARTÍN
4t de Comunicació Audiovisual

"I was enjoying death", responia James Bond a la cèlebre "Skyfall", portant una barba de tres dies i recolzat a l'ombra. I de la mateixa manera que 40 anys abans naixia de la foscor el mite d'Indiana Jones, Bond ressorgeix de les tenebres per encarar una darrera i entortolligada missió.

El títol de la pel·lícula que va encetar el mes d'octubre, "No Time to Die", indueix a pensar que s'escenificarà aquesta condició durant tot el metratge, on conviu l'adrenalina i la pulsíó emocional com unglà i carn. Els espectadors entrem a la sala amb predisposició per veure una carrera contra el temps, contra la mort i la finitud, com la lògica 007 ens té acostumats. I som testimonis d'això i molt més, en especial presenciant una sana voluntat artística que desitja obrir-se pas a l'epicentre de la maquinària procedimental del cinema d'atraccions.

Ens retrobem per descomptat amb el mític heroi, el "hobbie" del qual és la resurrecció, però a qui l'arc de transformació en aquesta darrera actualització de les novel·les d'Ian Fleming se li ha posat estranyament bé.

Encarem l'entrega de la franquícia amb el segell autoral més marcat, i que ve a remolc del Bond encarnat per George Lazenby a la insòlita i emotiva "On Her Majesty's Secret Service". La posada en escena del cineasta Cary Fukunaga és eclèctica, d'un excés desbordant, encomanant-se a una estilització i a una noció de bellesa visual que certifica la fi d'una altra era "bondiana".

La pel·lícula sobreviu reinventant-se constantment i quan sembla que l'argument decau, aquesta torna a ascendir cap al cel com l'au Fènix. El tancament del cicle Craig està pletòric d'idees brillants, molt conscients del seu recarregament narratiu i estètic i amb una aparició estel·lar d'Ana de Armas com a contrapunt de l'estoïcisme de l'insigne protagonista.

"La posada en escena del cineasta Cary Fukunaga és eclèctica, d'un excés desbordant"

En termes d'impacte i sorpresa, no es queda lluny Christoph Waltz, a qui li és atorgada una de les aparicions més intimidatòries de les cintes d'acció estrenades al llarg de les darreres dècades. Pel que fa a Hans Zimmer, el compositor encara roman a la cimera dels seus poders, havent compostat també la banda sonora per l'altre gran "blockbuster" de la temporada: "Dune", de Denis Villeneuve.

Per sobre de tot, "No Time To Die" esdevé un grandios i èpic entreteniment que portava mesos endarrerint-se, i que amb la seva arribada instaura una nova i agrada normalitat a les sales.

Entrevista a Jacinto Bernardo

 CAMBRER "BAR DEL 20" A LA UPF

En Jacinto és el mític cambrer del "Bar del 20". El trobareu qualsevol matí de la setmana traient un somriure als estudiants mig adormits mentre endevina el tipus de llet que vol cadascú al seu cafè.

Acompanya'ns a conèixer la persona darrere d'aquest mite del Campus Ciutadella: què li agrada fer dins i fora de la feina i com ha viscut la Covid-19 des de darrere de la barra

¿Cómo se ha vivido la reapertura de la cafetería este inicio de curso?

Yo a nivel personal lo que he encontrado después de un año y ocho meses sin venir a trabajar es que a mi cuerpo le ha costado adaptarse al ritmo, ya no soy un crío. ¿Cómo ha ido? Pues bien, lo que pasa es que normalmente conocemos a la gente y ahora con la mascarilla es mucho más difícil socializar. Por ejemplo, si haces una broma y la gente no ve tu lenguaje corporal se pueden pensar que les estás echando la bronca. También hay un problema auditivo, el acondicionamiento acústico en estas instalaciones es malo y tienes que estar constantemente diciendo "¿Qué has dicho?". Hay gente a la que le sabe mal que te tengas que repetir. Así y todo, estoy con muchas ganas.

A pesar de que a mí me han seguido pagando lo que estipula la ley,

yo siempre digo que yo me dedico a esto desde hace treinta y siete años porque me encanta mi trabajo. Me gusta muchísimo la gente, me gusta socializar. Yo estoy en contra de las redes sociales, a mí me gusta más hablar, ya que ahí es donde conoces realmente a la persona que tienes delante. Con su lenguaje corporal, su higiene, su carisma... Soy más antiguo.

Confiese: ¿ya tiene clientes favoritos este curso?

Para mí todo el mundo es favorito hasta que demuestra lo contrario. Yo doy mi amistad y el que la quiera recibir que la reciba, a mí las personas me aportan hasta que no demuestran lo contrario. Evidentemente, mi marido me dice: "tú eres demasiado sociable y la gente no tanto, lo haces de corazón pero cada uno lo interpreta como lo interpreta". Ahora bien, cuando la gente se va en cuarto o en quinto evidentemente te da pena porque les has cogido cariño.

"A pesar de que a mí me han seguido pagando lo que estipula la ley, yo siempre digo que yo me dedico a esto desde hace treinta y siete años porque me encanta mi trabajo."

¿Qué mensaje lanzaría a los estudiantes para hacer que su trabajo y el de sus compañeros sea más sencillo?

Nosotros desde la empresa tenemos carteles informativos pidiendo mantener la terraza más limpia, depositar las botellas o tirar la basura a los contenedores. Hacerles más o menos caso ya depende del criterio de cada uno. Los estudiantes de primero y segundo que empiezan una etapa muy diferente y vienen del colegio a lo mejor están menos por la labor, pero bueno, si ellos no ensuciaran yo no trabajaría.

Es otra manera de verlo...

¡Hay que ser positivo! Algunas veces sí que dices "¡La madre que los parió!" pero lo dices con cariño porque aquí cada uno hace lo mejor que puede.

¿Tienen algún tipo de rivalidad con vuestros compañeros de la cafetería Roger de Llúria?

Yo considero que no, todos somos gente que llevamos muchos años juntos trabajando y cada uno tiene su grupito.

También es verdad que, con los años que llevo aquí, noto que la clientela que tenemos abajo no es la misma que la que tenemos aquí arriba. Este bar te lleva un poco más a socializar (por la terraza), por lo tanto quien busca este tipo de bienestar sube aquí. Pero aquí cada uno tiene su gracia y a lo largo de los años crea vínculos con los estudiantes. Algunos te cuentan algo de su vida y te piden asesoramiento, o que un día les duele la barriga... Y por nuestra parte a la gente que conoces la mimas, por ejemplo, les haces algo a la planchita para que se mejoren... Nunca hay que olvidar que vivimos de relacionarnos entre nosotros y, a la gente, si le transmites algo, volverá.

¿Cuál es su bocadillo estrella/desayuno favorito en la cafetería?

Aquí tendríamos que tener en cuenta que ha habido dos empresas, una que estuvo diecinueve años y la actual, que lleva más de seis. Esta ha evolucionado muy positivamente, cuidan muy bien a los alumnos ofreciendo una gran calidad de los productos. Nosotros siempre buscamos la innovación para que la gente goce de más variedad: desde ofrecer leches de todas clases, hasta comida vegana y vegetariana, o para celíacos... En ese sentido, no hay un producto estrella, depende del hambre que tengas, de lo que te apetezca...

En todo caso, la calidad de la comida es muy alta, nosotros lo verificamos. Toda la comida pasa un control impresionante. He trabajado con 4 empresas y todas tenían protocolos muy estrictos, pero la actual es especialmente buena en ese sentido. Todo lo que se vende un día se ha hecho ese mismo día, con varias horas de producción detrás. Estamos muy satisfechos con todo lo que servimos.

¿Qué es lo que más ha echado de menos de venir a la Universidad?

A vosotros. Mi día a día en general, por estresante que pueda ser. Hablar con la gente, los pequeños momentos cotidianos que me llenan y me hacen pasármelo bien. Evidentemente a mis compañeros también, pero estábamos en contacto.

Aparte de hacer las tareas de casa, estuve practicando un idioma que tenía en desuso pero no me llenaba. He echado mucho de menos los "buenos días, ¿qué tal?" o los "menos mal que es viernes, ya pronto fin de semana".

“Nosotros siempre buscamos la innovación para que la gente goce de más variedad: desde ofrecer leches de todas clases, hasta comida vegana y vegetariana, o para celíacos... [...]”

¿Qué habéis hecho, tú y tus compañeros, este año que la cafetería ha estado cerrada?

Mi madre es mayor, está enferma y estuve cuidándola. Ir a comprar, limpiar la casa, hacer la comida... Y, por supuesto, dos o tres horas al día estudiaba idiomas. Un rato de inglés pero sobre todo he querido recuperar el japonés, ya que me estoy preparando para examinarme. Lo tenía un poco olvidado. Por las tardes, un poco de deporte -cuando digo deporte me refiero a andar, que uno ya es mayor (se ríe). Cuando ya se pudo, salí con mis amigos a tomar algo.

¿Quién decidía la apertura de la cafetería, la UPF o Universitat?

Nosotros nos regimos por lo que nos diga la Universidad, que actúa siguiendo los protocolos del Departamento de Salud. Nos hemos ido adaptando a las normativas vigentes, que han ido cambiando con el tiempo. De toda manera, los protocolos fueron siempre muy claros. Lo mismo haremos si se decide que se quiten las mascarillas que, hoy por hoy, es lo único que nos recuerda a la pandemia. La gente ha vuelto a socializar, la cafetería se llena. Igual cuando pase el invierno...

¿Cuándo empezó a trabajar en la cafetería de la UPF?

Tengo lagunas, pero si no me equivoco me parece que vine aquí en el año 98.

¿Por qué?

Vine a la Pompeu porque estaba trabajando en ESADE que era una empresa familiar y luego, cuando mi tío se jubiló, vino una empresa americana que no permitió que continuara siendo una empresa completamente familiar.

Después de esto me ofrecieron llevar un departamento en los Bares Munde y decidí que era una buena manera de subir un poco de escalafón. El problema fue que trabajar allí me obligaba a hacer 3 horas de transporte y no era práctico, así que decidí pedir el traslado a aquí, ya que queda mucho más cerca de mi casa. Después, con los años no me he movido básicamente porque estoy muy a gusto.

¿Qué le gusta hacer fuera del trabajo?

Socializar. Tengo amigos míos que cuando me ven por la calle me dicen: "Me voy que tú hablas mucho". De hecho cuando le explico cosas a mi marido al llegar a casa por la noche siempre me pregunta si quiero un vaso de agua para descansar la lengua. Qué le voy a hacer, soy así (ríe). En consecuencia, cuando estoy con mis amigos siempre les digo que conmigo tengan los móviles guardados, me parece fuera de lugar tomar un café con alguien y que ese alguien esté mirando el móvil todo el rato.

¿Qué música escucha para llegar tan alegre al trabajo?

A mí me gusta la música de todo tipo, considero que dependiendo del momento del día o de tu estado anímico puedes escuchar diferentes géneros. Cuando estoy con mi pareja me gusta la música romántica, para salir algo más alegre y para relajarme me gusta mucho la ópera. Seguramente lo que menos me guste sea el 'reggaeton' porque me cansa y me cuesta entender cómo tiene tanta audiencia entre los jóvenes teniendo en cuenta la importancia del feminismo hoy en día

No tengo canción favorita, dependiendo del día puedo pasar de David Bisbal a Vicente Ferrer.

¿Si pudiese lanzar un mensaje a todas las nuevas generaciones de graduados universitarios, cuál sería?

Mi discurso siempre es el mismo, lo importante en esta vida es que lo que hagas te aporte, ya seas camarero, mozo de limpieza, empresario... Que te aporte. Cuando salgo en un video en el acto de graduación dando gracias por escucharme, por reír mis bromas y por facilitar mi trabajo, siento satisfacción y que todo tiene sentido. En esos momentos, cuando dos mil personas te están aplaudiendo sientes que tu trabajo está bien hecho. Muchas veces me han dicho que por mis cualidades podría montar un bar, pero yo me considero un trabajador bien pagado, con un horario semanal cómodo y unas vacaciones geniales.

"[...] lo importante en esta vida es que lo que hagas te aporte, ya seas camarero, mozo de limpieza, empresario... Que te aporte."

A veces veo que para vuestra generación está más difícil todo porque todos estáis mucho más preparados, pero hay menos trabajo y más precario. Creo que es una de las cosas por las que deberíais salir a la calle y protestar. Os formáis durante 25-30 años para luego trabajar 12 horas al día con un sueldo que no te permite independizaros. Esto es un problema porque todo es una rueda, si no os independizáis tardáis más en tener pareja e hijos y entonces, ¿Quién va a pagar los servicios públicos el día del mañana? ¿O mi jubilación? Es complicado.

Universitari.cat

l'Universitari
estudiants amb veu

